

«Τσίχλες ταξιδιού»-ΜΑΚΗΣ ΤΣΙΤΑΣ -γράφει η Αγγελική Καραπάνου

Τον **Μάρτιο του 2026** κυκλοφόρησε από τις **Εκδόσεις Μεταίχμιο** η συλλογή δεκαεννιά διηγημάτων «**Τσίχλες ταξιδιού**» του πολυβραβευμένου συγγραφέα **Μάκη Τσίτα**. Πρόκειται για ιστορίες μικρής φόρμας που έχουν ξαναδημοσιευτεί στο παρελθόν σε συλλογικούς τόμους κι εφημερίδες. Τώρα ξαναβγαίνουν στο φως με μικρές ή σημαντικές αλλαγές.

Απ'την πρώτη στιγμή που ο αναγνώστης θα πάρει στα χέρια του το βιβλίο, αεράκι συγκίνησης θα τον αγγίξει και θα τον προΐδεάσει για το τι θα ακολουθήσει.

Το εξώφυλλο κοσμεί ένας πίνακας με την εκλιπούσα μητέρα του δημιουργού. Απ'αυτήν είναι εμπνευσμένο και το ομώνυμο διήγημα του βιβλίου «Τσίχλες ταξιδιού», καθώς και το λακωνικό «Επιτύμβιο».

Οι ήρωες του βιβλίου, χαρακτήρες που συναντάμε καθημερινά στον δρόμο κι άλλοτε δικοί μας άνθρωποι που μας έχουν αφήσει, μα ζουν μέσα μας. Συνηθισμένες ή αλλόκοτες υπάρξεις. Αστείοι, μισοκερδισμένοι, πικραμένοι ή γελασμένοι του βίου.

Η **αθάνατη ελληνική οικογένεια, οι φίλοι κι οι αγαπημένοι** παρελαύνουν στις σελίδες του ξεχωριστού αυτού βιβλίου. Η υπερπροστατευτική μητέρα, η αγαπημένη γιαγιά κι ο εγγονός, η παραπονεμένη κόρη κι η άστοργη μάνα, η πεθερά κι η νύφη, ο ασυλλόγιστος σύζυγος κι η ανεκτική συμβία, ο φίλαθλος πατέρας κι ο γιος . Ο πιστός φίλος, ο έφηβος μαθητής. Εντός τους βλασταίνουν η αγάπη, η απώλεια, το δέσιμο, η εξάρτηση, τ' απωθημένα και τα τραύματα των σχέσεων.

Και σε ένα δεύτερο πλάνο φωτίζονται με συμπάθεια αναγνωρίσιμες *αμφιλεγόμενες φιγούρες της κοινωνίας*.

Η ψωνισμένη του Κολωνακίου, οι μοναχικοί γυρολόγοι των κοσμικών συγκεντρώσεων, η εμμονική ατάλαντη συγγραφέας, η ερωτοχτυπημένη θαυμάστρια.

Τα χρώματα της πόλης και της επαρχίας του παρελθόντος, αλλά κι η νέα εποχή της οθόνης, της ψηφιακής αυταπάτης, της τεχνητής νοημοσύνης.

Τα τοπία που γεννιούνται οι ιστορίες είναι ενίοτε το αχανές κλεινόν άστυ, κάποιες φορές το γραφικό χωριό, αλλά κι ο άλλος κόσμος, ο παράδεισος, η κόλαση.

Ο λόγος του Μάκη Τσίτα... ρέων, κινηματογραφικός, ζωντανός , σπαρταριστός. Ο τόνος της φωνής του γλυκόπικρος, συχνά σκωπτικός, λεπτά ειρωνικός. Τα όσα διαδραματίζονται τα βλέπεις σαν ταινία, αλλά πάντα σε βάζουν σε δεύτερες σκέψεις, γράφουν ποικιλοτρόπως στην ψυχή σου. Από μια φαινομενικά ασήμαντη σκηνή της καθημερινότητας, που ο μέσος άνθρωπος δε θα της έδινε σημασία, χτίζει μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία. Κι εκεί βέβαια φαίνεται η μαεστρία του λογοτέχνη.

Οι διάλογοι άμεσοι κι ευθύβολοι, θυμίζουν τις καταβολές του ως θεατρικού δημιουργού. Τα εργαλεία του πολλαπλά. Διάλογος, εσωτερικός μονόλογος, φλας μπακ, όνειρο, επιστολικός λόγος, φανταστική αφήγηση, παραληρηματική γραφή.

Στα διηγήματά του ο συγγραφέας άλλοτε επιλέγει την πρωτοπρόσωπη κι άλλοτε την τριτοπρόσωπη αφήγηση, και κάποια δομούνται μόνο με διάλογο. Χαμαιλέοντας του πεζού λόγου, ενδύεται ως αφηγητής και τα δυο φύλα, κάθε ηλικία και διάφορους ρόλους. Άλλοτε με την πένα του τα λέει όλα κι άλλοτε κρατά κρυφά χαρτιά.

Προσωπικά απόλαυσα τις **Τσίχλες ταξιδιού**. Με ταξίδεψαν, με συγκίνησαν, με εξέπληξαν μόνο ευχάριστα. Εύχομαι να γνωρίσουν πολλές αναγνώσεις!